

ELŐFIZETÉSI DÍJ.
 Helyben átvétel mellett
 Egész évre . . . 8 ft.
 Fél évre . . . 4 „
 Negyed évre . . . 2 „

Hirdetéseket és nyitási közleményeket a kiadóhivatali munkálat árjegyzék szerint számít.

Kiadó hivatal:
Nadasch, Muzsik és Partics
 könyv- és könyvnyomtatás egy városban épületben, ahol az előfizetők és hirdetések küldendők.

ZOMBOR és VIDÉKE.

TÁRSADALMI, KÖZMŰVELŐDÉSI és SZÉPIRODALMI KÖZLÖNY.

ELŐFIZETÉSI DÍJ.
 Vidékre postán küldve
 Egész évre . . . 8 ft 60 kr
 Fél évre . . . 4 „ 30 „
 Negyed évre . . . 2 „ 15 „

Hirdetéseket lapunk számára a fivárosi várművel minden nagyobb kaffoldói hirdetési irókak elvállalnak

Szerkesztésért irók: **Sötét-utca** és a **csendes-utca sarkán, Hofeneder**-fele házában hívó minden a lap szellemi részét illető közlemények küldendők.

Értesítendő: **1882. október 12-én** megérkezett az **október 12-én** napján.

Megjelenik minden héten kétszer: Vasárnap és Csütörtökön.

Egyes szám ára: 10 krajczár.

Szerkesztővel értekezhetni: naponta délelőtt 11 órától 12-ig.

Minden csütörtöki számhoz egy félre terjedő könyvkalendárban nyomott „regény-csarnok” csatolattal mellékel gyantát.

Kereskedelmi iparlovag.

Ily czim alatt a „Magyar Kereskedő Lapja” következő érdekes közleményt hozta:

Angolország kiterjedt üzleti összeköttetései a világ minden részében és a szolid eljárás, melyet az angol kereskedőházak rendszerint tanúsítanak, ezeknek mindenfelé a legjobb hírnevet biztosított és hiteltelű oly mérvben szilárdította, hogy külföldi cégek mindig szívesen kisék Angolországban üzleti összeköttetéseket létesíteni, vagy már létezőket kiterjeszteni. Oly külföldi cégek, melyek Angolországban főkeleppel nem bírnak, ügynökök által képviseltetik magukat, kik Londonban vagy valamely nagyobb kikötőben irodával bírnak és bizonyos jutalék mellett, a reájok bízott ügyleteket többnyire az érdekeltek teljes megelégedésére intézik el. Ez ügynökök tulajomó része igen tisztességes férfiakból áll, kik különösen lelkiismeretes üzleti modoruk által tűnnek ki és a kereskedelmi forgalmat jelentékenyen elősegítik. Számos ily ügynök idővel vagyont szerezvén, önálló árúüzletet alapít és szerény kezdettől igen előkelő állásra emelkednek. De vannak ismét oly egyének is, kik ügynököknek és üzireknek hirdetik magukat, míg nem egyebek, mint egyszerű iparlovagok és családok.

Az ily szelhámos egyén, ha egyenként működik szivdernek, és ha tobban társaságban dolgoznak, Angolországban „Long Firms”, Nemetországban „fekete serög”-nek nevezetnek. Az ez urak által követett eljárás rendszeren a következő: Mindenek előtt egy nagyobb város valamelyik élénkbb utcájában irodai helyiséget bérelnék és az új cég nevet feltűnő tabian kifüggesztik. Ezután valamelyik

tekintélyes banknál számlát nyitattanak, melynek összege ugyan soha nem nagyobb, de a cégnek mégis képes némi tekintélyt adni. Most nagymennyiségű körlevelek küldetnek szét, melyek által kereskedőknek és gyárosoknak tudomására hozatik, hogy fenti kelettel N. N. és társai Z.-ben mint ügynökök vagy üzerek bizonyos czikkben üzletet nyitottak és készek esetleges megrendeléseknek gyorsan megfelelni, árukat bizonyba venni és elarusítani, új nyereséget ígéro összeköttetéseket létesíteni stb. Megnevezik még bankarjukat, mint ez külföldön szokás — és hivatkoznak pár jó hangzású czégre és várják a lépémenek választ.

Egyidejűleg a czégeres levélapirok, ertesítvények, számlák és üzleti könyvek szerzetetnek be, egy-két segéd fogadtatik meg és pár üres doboz és láda az irodában feltűnő helyen állittatik fel. Az ajtók közt apró szekrényeket látunk Letters és Bills for Acceptance felirattal, szóval az irodai helyiség rendszerint a jó módot elaruló kelekkel teljesen fel van szerelve. Ily berendezéssel elátva kezdik meg üzletüket.

Egyelőre valamely külföldi nagykereskedőnél, vagy gyárosnál kisebb megrendelés eszközlöttik, ez a megrendelő cég vagyoni helyzetéről a körlelvélben megnevezett banktól és ajánló czégtől természetesen kielégítő választ nyer, esetleg részvételt és váltót fogad el, szóval a megrendelő árúk elküldetnek, hogy rogtón megérkezésük után értékükön alul elarusittassanak vagy a zálogházba vittessenek.

Az ily módon bevett összegek könnyelműen elpazarolottnak vagy az üzlet kiterjesztésére fordítottak. Ha czeleszerűnek látszik, az első váltó pon-

tosan fedeztetik, minek folytán a már bizalmat nyert gyáros a második nagyobb megrendelés készségesen szállítja. Az új árúk az első helyére kerülnek és a gyáros most már mint a csalárd üzerek ajánló czégre szerepel. Kérdőkördésekre jóhiszeműleg a valonak megfelelőleg azt írja persze üzletbarátainak hogy a kérdéses cég kötelezettségeinek pontosan megfelelt. Egy időig a dolgok rendszerben is folynak; de csakhamar kimaradnak a fizetések. Az állítólagos fonokok személyesen nem találhatók irodájukban és csak idő múlva térnek vissza nagyobb utazásukból, míg végre a türelmetlenkedő hitelő az üzleti helyiségét zárva találja, vagy idegen új bérloket, kik az előbbieket nem is ismerték.

Az ily iparlovagok eljárása persze gyakran a körülmenyekhez képest változó. Ha pl. egy kilátásban levo jó üzlet kedvéért, bár fizetési határidejük közeledik, még nem akarják tartózkodási helyüket változtatni, bepereltetik magukat és az általú idot nyerve, elintézik dolgukat, illetve biztonságba helyezik szakmájukat, hogy aztán eltűnjenek és más városban, más helyiségben és nev alatt tovább folytassák csalárd mestersegüket. Ha pedig a vegletekre kerül a dolog, tudniük ha hurokra kerül az ilyen gazember, társai adozatoként tündeti fel magát, kik ot hínárba esalták, míg ok tovább állottak a kancezzal. Legrosszabb esetben egy pár havi feyházzal bűnhődik, mely idő leteltével régi üzmelet újra kezd társai segélyével. Társzcinkosai a legkülönfelebb alakban működnek, az egyik ügynök, a másik üzlettulajdonos stb., pontosan fizetik házbérlőket és adójukat, szorgalmasan látogatják az egyházat, szomszédjaik körében a

A „ZOMBOR ÉS VIDÉKE” TÁRCSÁJA.

Vallomás.

— Humorisztikus karca. —

Ehlibed állok nyájás olvasó, még nyájásabb olvasónó, s szemlesítve, szégyenszemre bevallom, hogy szerelmes voltam!

Ó csak kaczagjtok ki, nevezetek örjőngö bolondnak: mind hasztalan, én szerettem, igen én szerettem, még pedig valóságos olykor lángoló, olykor sziporkázó, néha még éppen hamvadozó tüzzel, aminet ez legeslegvégül nagyon is természetesen fog bebizonnyulni.

De ne hiγγjétek, mintha az én szerelmennek históriája nem volna . . . Éj, dehogynémes, még pedig nagy tanulságos, minek okáért én elszántam magam arra az áldozatra, hogy néktek elmondjam, kitévén magam akárhány süldő kritikusan kiskuro élezeléseinek.

Kezdődött pedgilen az én szerelmem azon perzenettől fogva, hogy „ot” megpillantottam. Egy tekintet karesu derekára, hoszin nyakára s meg valék bűvölve, rajbává levék. Beteggé kell vala lennem, ha meg nem hódítom, a mi körülmenyeimhez képest nem is került valami nagy áldozatomba . . . Meghódítottam s így enyém volt, enyém osztatlanul.

Még egyszer mondom, hogy osztatlanul enyém, mert ne higgye senki, hogy „házi barátjaim” előtt nem tudtam volna kellő tiszteletet szerezni a „ppa, szép asszony s paripa” szentháromságának.

De türelmes olvasóm ügyebár erre kevésbé

vagytok kíváncsiak, mintsem a tulajdonképi szerelmi históriára, melynek végeről, hangom komolyságánál, eszmém érzelendús voltaánl szentül azt kell hinni, hogy fölötté tragikus leend . . .

Helyesen, mert valóban tragikus leend és nem is tiltakozom az ellen, hogy a lágy szívű olvasónó patyolatkendőt készletben tartsa . . . Lesz oka miért könyvet pyogtatni. Sot merem állítani, hogy a legkövesültebb férhívás is meg fog indulni bubanatom kutforrása fölött.

De talán sokat is felesleges.

Téhat ad rem.

Enyém volt „ot” s én büvös körében mezes heteket, söt mezes hónapokat töltök. Ó, ez idő alatt kicsiny szobám keves napusagrat pillantatható meg, mert egy telve volt boldogságotól, hogy egyetlen szagacska is alig szűrődhetett be. És nem kell azt hinni, hogy ez csak phrázis, mert mint legvégül beigazolom, ezt technice, psychologicze és phisicze lehetőségek vzt.

Olemben „ot” — én a keveten, szemeim ég felé meredve oly édesen álmodoztam az édes jelenről, mely mint sürü füstlelet tova gomolygott s lassan oszladozott . . .

Szerelmennek három phasását tudtam megkülönböztetni.

Az első pházis, — a midón a mézes hetek alatt „ot” főfőhár színet vesztve napról-napra mindjobban halványodott, s nekem még jobban tetszett, mint azelőtt.

A napnak minden órájában ajkaim ajkain tapadtak, melyekből én a legfűszerebb gyönyöröket szívtam magamba. Egy ily tüzes csók képes volt legridegebb éjszaka unalmat elűzni, söt álmatlanságotam is, mert e gyönyör bágyasztó hatást gyakorolt idegumre, fejem szé-

dült, szemeim önkénytelenül lezárdtak és én — édesen elszunnyadtam.

Második pházisa volt szerelmennek az a kissé lehatott lazas kedélyállapot, melyet a hosszabb együttléte elő szokott idézni.

Fölötté jó érzetem magam, s az „ot” arczáról a ragogó hajnalpír többé soha sem tűnt le. E pír előmött az arcz helyében, s végig huzódott hatyru nyakaig mindjobban halványodva, majd vakító hősínbe csapva át, mely ismét rozaszin nyakékbe olvadt . . .

Mi már ekkor közelebből ismertük egymást s mondatom elvállaltatnók voltunk. Ha sétálni mentem velem volt, söt ha jól emlékszem egyszer az „Ifjusági kör”-be is elvittem.

Mennyire csodálták szépségét!

Mennyire irigylétek tolem!

De ebben semmi csodolatos nimes.

A harmadik pházis — ó ez legérdekesebb — volt midón . . . de azt talán mondanom se kellene. Hiszen magától értetődik.

Ki látta „Fatimeza”-t . . .

„Ó Fatimeza, Fatimeza, mi minden nem történt veled?”

Nos tehát, midón a vágytól égő Kancsukoff, föllelte szerelme tárgyát egy szénefekető néger lányban, így kiáltott fel:

„Bizonyára irántami szerelmemben feketedett meg!”

Szörül-szóra azt mondatnám én szerelmem tárgyának a harmadik pházisban.

Mert biz „ot” nem kevésbé lett fekete irántami szerelmem, mint a bájos pszeudó-Fatimeza.

Ah oly fekete, miként az éj! . . .

legjobb hírnévnek örüdnék és ezeknél fogva a leggyorsrubbén képvisíték a társaik részére küldött árukat feltűnés nélkül elarusítani. És ha ilyen jó madár mégis gyanuba keveredik, annyi bizonyítékot és tanút állít a bírónak, tisztességes volta bebizonyítására, hogy rendszerint elmenekülnie sikerül a törvény szigora alól.

Egy jogtudós a borralaló ellen.

Egy német folyóirat legutóbbi füzetében Ihering, a hírneves jogtudós, igen érdekes értekezést közöl a borralaló ellen, melyből következőket vesszük át:

A fiút, ki az első borralalót adta, nem a bök, hanem ösztöne, hanem a legönözőbb indok vezeti; a csekély borralalóval magának előzékeny fogadtatást, barátságos arcot s figyelmes kiszolgálást vásárolt, biztosította magának megszokott helyét vagy kedvelt újságait — vagy tán még sokkal kézzelfoghatóbb kedvezményeket, mint bővebb s jobb adagokat, frisebb sör, stb. De a törzsvendég eme borralalóit igen rossz következményeket vontak maguk után: az első borralaló-osztogatók önzők voltak, kik azonban csakhamar mestereikre akadtak a borralalókat elfogadó pinczerekben s másokban, kik most már kötelező járulékként gyanánt követelik az egykori jóakaró adományát. A borralaló szállodákban s kávéházakban ma kikerülhetlen kiadási vált és majdnem egy sorba helyezhető az uti vámmal, melyet a középkereskedői a rablóvárak lovagjainak fizettek.

Egy jogbölcséleti mű szerzője nem kedélyesen adja elő, miképen jutott egy éllelme nem végleglőn amaz ötletre, hogy jövedelméből tegye pangásnak indult üzletét. A vendéglő minden jövedelméből állását, egy a főpinczér, fizetőpinczér, házi szolgálat, állását bérbe adta, sőt evvel sem elégedett meg; a borralaló „service” név alatt új sarjart „nemzett.”

Még bosszantóbb Ihering szerint a „házi cselédek borralalója.” Az előszóban szabaleányok vagy inasok, mint bosszuálló démonok várakoznak reánk felénk nyugított kezekkel, sőt Svájcban azon sajtóságos szokással is megismerkedett Ihering, hogy a vendég az ebéd elköltése után a tányér alá teszi obulusát. Még csak az hiányzik, hogy a vendég a háziasszonyt bizza meg a borralalóknak cselédjei közt leendő kiosztásával. Ekkép azután a középmodu ember számára fölülte költségessé válik minden baráti látogatás, mert egy-egy ebéd meghitt barátja asztalánál sokszor többé kerül, mint bármely elsőrangú vendéglőben.

Ihering nem is nevezi másképp a borralalót, mint „a szokás által rendszeresített koldulásnak.” Iheringnek ugyan igen tág fogalma van a koldulásról, mert szerinte „vanak bársonyban és selegyben járó koldusok, kiknek üzleimről sokat beszélhetne a rendjelek titkos története;” de nem

tagadhatni, hogy a borralalók szokása jelentékeny csorbát ejt az alsóbb osztályok erkölcsiségén.

Különbén egyes — bár még igen kevés nagyobb szállodában már megtették az első lépéseket e csunya szokás megszüntetésére. A luzerni Schweizerhofban, pl. a pinczérnek, felszolgáló inasoknak stb. elbocsátását terhe alatt szigorúan el van tiltva bármily néven nevezendő ajándékok elfogadnia a vendéktől. Ezen újításra nyilván az angolok kényszerítették a szállodák tulajdonosait s Ihering ebben is ráismer „ama szigorú jogszere, mely nagyban épen úgy, mint kicsinyben jellemzi a brit szigetek lakóit; mert csak az angolnak van annyi bátorsága, hogy szembe szálljon a pinczérrel s házi szolgák morda tekinteteivel.” De még a szolgaleányzatnak sincs kára ezen újításban, mert a szálloda-tulajdonos jó fizetés ad személyzetének s magasabb díjtételek által veszi be ezen többletet vendégeitől.

Ha majd a borralalók intézményének teljes s végleges eltörlése után egyik vagy másik vendég mégis ajándékozni akar, úgy ne egyeseknek hanem segélyre szoruló pinczérre és cselédek segélyegyletnek juttassa adományait. Hasonló tervrel áll elő Ihering is. Ő ugyanis egylet alakultat javasolja következő alapszabályokkal: 1) Az egylet minden tagja arra kötelezi magát, hogy ezentul társaságban nem ad borralalót. 2) E helyett saját belátás szerint meghatározandó összeget fizet az egylet pénztárába. 3) A tagsági díjak szorult helyzetben lévő cselédek vagy szolgák segélyezésére fordítanak. 4) A tagok névsora nyilvánosan közzététetik.

Hasonló koalícióit tervezett körülbelül egy évvel ezelőtt Vischer Th. F. a híres eszthetikus, a női divatok szélsőségei ellen — csak hogy igen csekély eredménnyel. Kellő értelem mindig csak igen kevés embernél találhatik s amaz értelmesek, kik egyuttal elegendő merészséggel s bátorsággal is bírnának a nyílt harcz felvételére, még nagyobb kisebbségben vannak. Nem csoda tehát, ha ily körülmények közt az önszegély nem igen mutatathat fel gyakorlati eredményeket a társadalmi élet bosszantó kinövéséi ellen. A régi alapelv: *usus tyrannus* még mindig igaz s így valószínűleg még hosszú ideig fenn fogja tartani magát a borralaló szokásmentesítése gyakorlata is.

Törvényszéki csarnok.

Értékes csókok. Folyó hó 9-én tárgyalta a helybeli fenytő törvényszék H. szül. Sch. Krisztina bűnügyét, a ki egy ezer forintos bankjegy ellopásával volt vádolva. A bunvádi eljárás folyamatba tételére özv. M. K.-né és fia panaszá szolgáltattott incident.

Az ülésen Groschmid Gábor mint elnök, Jervkovits Antal mint előadó, Zsulyevis Demjén mint szavazó bíró, Dr. Modor Izidor mint jegyző működött. A vádat Szakáll Izidor, a védelmet Kozma László ügyvéd képviselte.

Panaszok előadják, hogy férje illetőleg apjuk M. K. szivaci lakos elhunytával, ennek hátrahagyott pénzét — köztük egy ezerforintos bankjegyet is — összeszámlálván, a pénzt egy szekrénybe zárta tartották. Egy alkalommal azonban észrevették, hogy az ezerforintos a szekrényből elveszett. Gyamnjok Sch. Kr. ellen fordult, a ki az elhunytul 3 évig szolgált, a ki házközök M. K. halála után (1880. augusztus 15.) is bejáratos volt, s a kinek különben szegényebb sorsu családja akkoriban feltűnően költséget.

A leány és közelebb álló bunvádi vizsgálat alá került. Az eleinte tévováz leány — utóbb már asszony — végre azon vallomást tette, hogy ő néh. M. K.-tól — még életében (1880. június havában) tőle magától kapott egy ezerforintos bankjegyet, de azt hajadoni, szüzi csókjáért kapta.

A vizsgálat során kiderült, hogy panaszok a pénzes szekrényt belső szobájukban, az ágy alatt tartották, a szekrény kulcsát pedig özv. M. K.-né folytonosan magával hordozta. A szekrény zárján, az „ezres” eltűnése után, semmi erőszak nyoma látható nem volt. Azt, hogy vádolt Sch. Kriszt. a szobába bejárt — a szekrény hollété, tartalmaz — tudta volna, hogy tolvajkussal kezeléséhez értene: panaszok nem bizonyíthatják. Panaszok maguk beismerik, hogy azt, vajjon néh. M. K.-nak mikor mennyi pénze volt: nem tudják, beismerik azt is, hogy az elhunyt a pénz valami nagyon soha se zsupogorta. — Emélfogva az állítólag „lopott” és állítólag „ajándék”-ezres azonossága nem constatalható.

Özv. M. K.-né, közvetlen tudomása nyomán vitája, hogy elhunyt férje a csókok iránti fogékonyságának utolsó 3 évében nem semmi jelet nem adta. Ez ellen vádolt nő saját arany fulbevalóira mutat, melyeket az elhunyttól szintén szerelmi szolgálatáért kapott. E tény panaszok nem tagadják. Minek nyomán azon köztpaszlatat hozzáadása mellett — hogy kincsekbe tényleg már nem egy csók került — semmi körülmény sem szűgöl azon feltéves elfogadhatósága ellen, hogy vádolt az ő ezresét csakugyan M. K.-tól magától kapta.

Emélfogva egyrészlől a csókra, — másrészlől a keresett ezerforintos sem bizonyítható reá, hogy — lopott lett volna.

A kir. fenytő törvényszék megtartott tanácskozás után vádolt a lopás vádjá és ennek következményei alól felmentette.

A Drach-Wiesel-ügygel analog eset történt Szabadkán, melyet mi a „sz. K.” után lapunk jul. 13-iki számában közöltünk. Ott is vallási szertartás megzavarásáról volt szó azzal a különbséggel, hogy ott az, a kit e váddal terhelték, róm. katolikus vallású volt s nem zsidó. Olvasóink tájékoztatására ismertetjük az ügy további lefolyását. Tormási Gábor kath. káplán feljelentést tett a szabadkai kir. trvszéknel a vallási szertartás megzavarása végett. Fölötte érdekes az összehasonlítás a Drach-Wiesel-ügyben a zombori kir. törvényszék által, s a Tormási-ügyben a szabadkai kir. trvszék által hozott határozat között. Ine itt a szabadkai kir. trvszék órahosszat várakoztunk a megszokott sarkon. — Végre megjelent ő, most még szűnebb, eljajolobbnak tünve föl, mint eddig. A kínai csókok bizonyos csabító szertarteméltósággal himbalóztak jobbra-balra, melyek nekem a földön a menyett látszanak igérni. De ni! mi ez? Ana kapu alól egy egýevés önkényes bukik elő, a ki ott már neg ácsorgott. A lányka hozza suhan, karját karjába fűti, egy kocsihoz sietnek, s a mint beszállnak, halom, hogy a kocsiának mondják: „A városligetbe.”

Megállottunk mint kettős képmása a fájdalomnak, én és barátom. O egy szót sem szólt, de én érzem jelenlétét. Agyam égett. Lehetéges így megcsalva lenni? A nők rettenetes teremtmények s a szókek, molették, a kik szemeket szemérmesen lesütik meg rettenesebbek valamennyinél. El voltam tokéile meghalni.

El, a folyóhoz! Hü barátom követett, érzem, hogy még a halálban sem fog elhagyni. Ez érzelm megnegett az én s megnegett mindkettonk életét. Hisz ő meg oly ügy, oly szép, oly eleven volt. Egy föl se rajta, se kívül, se belül!

Nem, nem tudnám szívemre venni őt a nedves, hús folyóba fullasztani.

Tovább ctitünk tehát, vagy jobban mondva: vegetáltunk. A szerelem megcsalt, én tehát a tudomány karjába vetém magam.

Baratom vitézli helyt állott mellettem, jöllehet a tanulási ösztönét megvalvíva, nem az ő feladatát volt.

Ha az egyetemi könyvtar olvasóterében ültem, ő a mellettem levo széken volt. En elnyeltem a könyveket, ő csak megfigyelte azokat. Kéttonk közül melyiknek volt abból nagyobb haszna? ki merné azt eldönteni? Végre elkészültem, letettem vizsgáimat, s egy ál-

S ekkor szerettem „6t” legfőbbérrel érzellemmel, legizigabbi odaadással, legfelfétkényebb hűséggel . . .

Kínálhat volna érte, nem t'om mennyit, oda nem adtam volna.

De boldogságom megirigylék a Párkák, s ő sírmas sors! el kelle őt vesztenem.

Egy alkalommal sétálni mentem Zombor régi kövezetére. Este volt, a csillagok igen, de a lámpák annál kevésbé égtek. E félhomályt arra használtam fel, hogy „vele” enyelegjek.

Annymra elmerültem pajzán mulatozásomba, hogy nem rettem észre, midőn egy férfi egyenesen nekem jött, belém botlott, s hatot bakazva tovagouult a kövezeten. . . . Neki kutya baja esett, — fölkielt és pardont kérve odább állt . . . De szerelmem tárgyának ah, ez ottlotta ki életet . . .

Mert amidőn a szórakozott polgártárrsal karamboláltam, „6” kiesett kezemből s dirib-darabra törve szét-hullott a kövezeten . . . Önök csodálkozva tekintenek ream?

Tudom én mit beszélék, bárha a bú kissé meg is zavarta eszemet . . . Igen „6” ekkép kinnult az árnyék világól és én megfogadtam, hogy soha ez életben többé nem veszek tajték pipát!

Piripocsy.

Az én barátom története.

Három év előtt tanultam őt megismerni. Társainak nagy csoportja között állott, de valamennyit tulragyogta elegans külsejével. Első pillanattól fogva vonzódtam hozzá. Be is bizonyodott, hogy teljesen illet hozzám.

Vonzalmam növekedett, mert első tanuja volt első és ah! utolsó beszélgetésemmek az isteni Aureliával. Ifjú volt, mint Hébe, szép, mint Venus, szellemes, mint Minerva, s szemérmes mint egy apáca. Ezenkívül szőke volt s kissé kövér, miert is szerelmemben majd hogy meg nem vadultam. Három napig kísértém rab-szolgáként lakásától a varrásokoldjig, s a varrásokoldótól vissza haza. Nem mertem megszólítani, mert félttem, hogy megsértem s zavarba hozom.

És mégis észrevettem, hogy van szelleme; mert hiszen kínai csókok kivágott cipőket viselt. Imadtam ezeket a cipőket. Egy napon jelenken emelintem meg kalapomat. Elpírult s barátomra tekintett. Hogy a beszélgetést szerényen bevezessem, azt állítam hogy szép idő van. Ő hallgatott, én vakmerőbb lettem, s azt állítam, hogy estére is szép idő lesz. Ismét fölemelk szemem — a legszebb szemeket a világon — s barátomat tekinté meg. Nem törődtem vele, hiszen bizhattam hallgatg kisérteben. Félteken pedig nem voltam. Aurelia ismét földre szegte tekintetét s sebesebben tipegett. Ez csendes figyelmeztetés volt gyengédségemre, ismét megemelintem kalapom, — illelmesen meghajtam magam — harmadik figura, menette, — s keplettel megcsókoltam rózsás új hegyeit.

Midőn barátommal magamra maradtam, mindketten a boldogság stadiumában éreztük magunkat. Valósággal sugározottunk, barátom talán még inkább mint én.

Az ismeretség tapintatult lett megkezdve, holnap meg kelle erősíteni. Alvásról természetesen szó sem volt. En és barátom egész éjelt át sétáltunk. En még mindig boldog voltam, míg barátom ragyogásából egý-némít vesztetni kezdett. Megvirradott s mi természetesen

határozata: 3734/1882. Kébelbeli kir. ügyesség indítványa vallásháborítás vétségével vádolt Pimiszer Györgyné st. ellen bünygben. — Végzés. O Felsége a király nevében vonatkozással 5255/kir. 1882. sz. a. indítványa határozottat: Vallásháborítás vétségével vádolt Pimiszer Györgyné st. ellen a további bíró. eljárás beszüneteltetik, s az iratok levéltára tételnél rendeltettek, mert: A B. T. K. 190. §-a szerint vallásháborítás vétségét az követeli el, „ki az állam által elismert vallás szertartását erőszakkal megakadályozza vagy megzavarja.” A vizsgálat adatai szerint be van ugyan bizonyítva, hogy panaszlottak a vallászertartást teljesítő lelkes iránt sértő s a társadalmi fellegas szerint illetlen viselkedést tanúsítottak, minden művelti gondolkodás szerint süjtőlág elítéltek; tekintve azonban, hogy ezen illetlen viselkedés nem különböztetendő vétséget, sem pedig a törvény által kívánt, erőszakot magában nem involválja, de másrészt miután a temetési feljelentés szerint is a beszentelés által befejeztetett, s ekként a szertartás megakadályozása nem lett, a törvény által előírt vallásháborítás vétségének kellekai fenn nem forogyan a további eljárás beszüneteltető volt. Mirol az érdekeltek végzésleg értesítettek. Kelt Szabadkán, 1882. szept. 20-án t. ü. Kiadta Marton, jegyző. — Ine így végződött a botány! melyből Tormasi pap vallásháborítási büntényt óhajtott teremténi, a mely azonban nem volt egyéb, mint a temetési gyülekezet méltó felháborodása a kaplan ur azon kvalifikálhatlan eljárása fölött, hogy a halotzas menetet magára hagyva a zenészek háttamogott szük sikátorokon át került a temetőbe. Hogy illetlen, sértő, s mint a törvény határozat mondja: süjtőlág elítélendő magaviseletet tanúsítottak a temetőnek papjukkál szemben, ez igaz a tanuvallomások alapján, de ez egyáltalán nem menti a lelképáztort, a ki turelmet es felebarátai szeretetet prédikál, maga pedig a kevesebb művelt elem fölött oly kihívólag akart daczoskodni, hogy a vallásos nép érzületét is felháborodott, s a maga egyezésrűségében tört elő, nem válogatva a szavakat, a melyekkel pajját a sír szelen támadta meg.

A szabadkai kir. törvényszék az ismeretes Fischer & Márk fele bajor rablás ügyben tartott legutóbbi végvárgyaláson Engländer Samuel és Mak András rablás és szándékos emberölési kísérlet miatt 12 évi tegyhazra ítélte.

Kereskedelmi jogesetek.

A bizományi jogositva, sőt kötelező lévén a bizományi viszonyból eredő követelést elkönnyelni, ezen követelésekre nézve könyvkivonat alapján saját (a bizományos) személyes bírósága előtt a megbízott beperelhet. (1882. június 12. 2644. sz. a.)

A forgató a kibocsátó ellen visszkéréselt jogainak az elevélesi eleni biztosítva vegett perbejelentéssel csak azon esetben tartozik elni, ha a váltótörvény 86. §-ában megszabott elevélesi határidő miatt alapvesz ellen visszkéréselt be nem adhatta. (1882. szept. 12. 548 sz. a.)

Az ingatlanokra vezető végrehajtási iránti kérelmet illetleg, valamint az alap- vagy a folytatólagos végrehajtás elrendelésére a per bírósága illetékes. (1882. szept. 12. 611. sz. a.)

Az ingatlan fele részének telekkönyvi tulajdonosa a vagyonközösség megszüntetését követelheti, s nem köteles alperes tagadásával szemben

tulajdonjogának igazolására jögezmint kimutatni, mert a nyilvánkönyvbéli beigtatást a tulajdonserzésre való jogezim létezését feltételezni. (1882. szept. 13. 1995. sz. a.)

A cözéleg csatolt oly ezim, mely sem a személy, sem az üzlet közlebbi megjelölésére nem vonatkozik (p. o. a „Hungariához”), a cözéjegyzebe be nem vezethető. (1882. szept. 19. 4083. sz. a.)

Kereskedelmi könyvek felmutatására kitézött határidő, tárgyalási határnapnak lévén tekintendő, annak véten elmulasztása miatt igazolás kérhető. (1882. évi 4143. sz. a.)

H I R E K.

Milassin Jakob szabadkai kir. járásbíró — kinek valóban díszes róza-lugasát ez évi jun. 24-én József főherczeg Szabadkán léte alkalmával meglátogatta, azt a kérelmet intézte József főherczeghez, hogy engedje meg, miszerint rózalugasait József fog sz neje Clotilde névvel ruhazza fel. E kérelemre a következő cztésítést nyerte: F. Milassin Jakob m. kir. járásbíró urnak Szabadkán. Múlt hónap hozzám intézett becses leveleire vonatkozólag a legnagyobb örömmel és készséggel értesítem urasagodat, hogy nagybecsült ajánlatát Lagoson letemkor Báro Nyáry Adolf tabomok ur O Nagymeltozságának, ó császári es kir. Főnsége jó udvarmeiereinek bemutatam, minek folytán megengedtettem nekem azt ó cs. es kir. Főnségnek autentián személyesen előterjeszhetni, illetve erre magas engedélyt kikérem. O cs. es kir. Főnsége kegyesen fogadta uraságod ajánlatát es megengedte, hogy a rózalugasok nevével „József főherczeg lugas” illetve „Clotilde főherczegno-lugas” nevet nyerjenek, s felhatalmazott, hogy nevében, es ó cs. es kir. Főnsége Clotilde főherczegno nevében személy es családja iránti kituno ragaszkodat es a loyaltas emez igen szép nyilatvanásait köszönettel fejezzem ki. Felkérem urasagodat, hogy az előntekedések megtelete vegett, magat velem érintkezésbe tenni sziveskedjék. Fogadja mely tisztelettel, melyei maradtam Szabadkán, 1882. oktober 3-án alazatos szolgaja lovag Pittoni Miksa, honvedezredes.

Megjelent a „Rigomezei dalok” című füzetek, szerbbol fordította Radics György. A csmos kiallitasu füzet, mely Bitterman helyb. nyomdájából került ki, egy hosszabb bevezetésben tárgyalja a rigomezei dalok eredetét s történeti vonatkozásait, s hűségesen visszaadja az eredeti szöveget. Műtan szerzo taradagos munkat vegett es mű lefordításával, hosszabb kritikai melítást érdemel, melyet lapunk legközelebbi számban megkezdünk. — Egyelőre csak ajánlani tudjuk a remek dalokat olvasniok szives figyeelmébe. Ara?

Szepen kezd. Bajan egy 13 éves, pecsi illetőségű szuhacz a penama-témpionba lopozott, s ott a gyujto perzsejait letorvén, annak tartalmát mas értékes tárgyakkal együtt elrabolta.

A „Zasztava” szerkesztését Dimitrievits Misa veszi át, ki hit szerint már (i) beadta var. tanacsos alllasait való lemondását. Dimitrievits var. hivatala dacára eddig is funkcionarsa volt nevezett lapnak, miközött köte tenat nem lesz elotte új.

Pályázat hirdettetük igazgatói alllásra a Bajan f. é. november 1-én megnyitandó új kereskedelmi iskolához. Illetmények: 200 ft. rendes fizetés, 200 ft. lakber. 200 ft. igazgatói potiek. Pályázat határideje f. é. oktober 20-a.

Hymen-hírek. Koch Salamon, szabadkai lakos polgártársunk szép es kedves leányát, Imrat, Löwy Mor verbászi kereskedő eljegyezte. — Steiger Róza k. a-t, Baron Fr. szabadkai lakos lugát a napokban eljegyezte Schaman N. építészemérnök. — Lemberger Emma uró, dr. Lemberger Lipót es. kir. ezredveznök szép es szeretetreméltó özvegye, f. hó 5-én váltott jegyet Ausch Frigyes budapesti kereskedővel. — Dr. Blau Jakob budapesti gyakorló ügyvéd a napokban jegyezte el magának Pollák Paula k. a-t. Pollák Jakob birtokos es megyebizottsági tag szép es kedves leányát.

Plagium a „Zombor es Vidéke” tárczájában. Lapunk vasarnapi számban egy költemény jelet meg Stern Samu helyb. fiatal embertől, „Alom es bánat” címen, mely szorul-szóra megegyez Lisznyay Kálmán „Kendeztem a rozsat . . .” című költeményével. Itt-ott csekelyebb jelentőségű változtatás fordul elő, de dicserőlet legyen mondva a jeles plagiatornak, azt a meyenyletet Lisznyay ellen maga a szerkesztőség követte el, ó bizony egész híven írta le azt s vállotta magának. Bevaljunk mi itt egész töredelmesen, hogy mi — ha ugyan olvastuk is, kivülről nem tudjuk Lisznyay Kálmán minden költeményét, es Stern Samu ur beműnkét ényeg felületes, mint annak idején mások a „Fovárosi Lapok”-at es a „Magyarország es a Nyugvilló”-ot is. Tehat nem mi vagyunk az egyedülek, kiknek bűnk, hogy minden költőt kivülről nem tudnak s hiszünk, hogy mi „Bácska” szerkesztősége, mely e plagiumot mult számban „mutató a Zombor es Vidéke tárczájából” címen közölte, szintén nem képzeli magát erre csallhatatlannak. Mi csak csodálkoztunk a szemtelenség fölött, melyely egynemű baryu ember pavatollakot képes magára öltetni. A jeles plagizator, ki magát penlengerre állítva bennünket is nevésteg tárgyalva akart tenni, jegyezzék meg magának, hogy a Pegazusnál sem lehet löpözkezdni. Legyen egyszersmind óvo pelda azoknak, kik minden aron a Parnasszusra akarnak kapaszkodni.

Szabadka városa a tulajdonát képezo „Pest szálloda” kpvavításra 16,087 főt szavazott meg.

A levelező lapok szállítása. A közlekedési miniszter a következőkrol értesíti a közönséget: Előfordult hogy maganosok által kiállított levelező lapok adatok postára elszállítás végett. Minthogy pedig a magyar korona területén az egyetemes postaegyesületi szerződés szabályzatának XV. czikke, valamint a „Postai Tárllak” 4. §-a szerint sem a nemzetközi sem a belforgalomban mas egyszers levelező lapokat, mint a melyeket a magyar postagazgatás ad ki, föladni nem lehet, emelöfoga figyelemzeteltetik a közönség, hogy maganosok által kiállított lapokat ne használjon, mert ezek a kir. postahivatalok által nem továbbíthatnak. Onként érteődik, hogy a válaszos levelező lapok valszájlajait a magyar korona területén is fel lehet adni, de csak azon országba szabad címezni, melyből erednek.

(Doktor Albert fenyekepez varosunkban.) Egyik legvalóbb fenyekepezus ismeretes e czimen Borsos es Doktor, Doktor es Kozmata Eszkeire torteno atutazasa akainakból nálunk is fenyekepezeti felvetelék fog eszkoznln. Nem kételkedünk, hogy itt is, mint mindenütt teteszte fog találni.

Szoba sürgöny. Ujabbán divatba jött előkelőbb családoknál szoba-sürgönyöket berendezni. Hyenek keztesével foglalkozik Haterschka Lipót ur, ki Szabadkán sikerrel működött s rövid időre hasonmunkalok teljesítése céljából Zomborba jött. Ajánljuk olvasaink figyeelmébe a lapunk má számban hozott hirdetésnyet.

A hivatalos közlöny okt. 8. szama hozta új. Ráday Gedeon Zenta város orsz. képviselőjének honvedelmi miniszterre s valóságos titkos tanacsossa történt kinevezését.

A katymari elöljáróság meg akarja cztolni a „Bácska” mult számban a lapunk 77. számanak különfelek rovataban hozott „a megyei törvényhatóság figyelembe” — bekezdésű hírnéket. Szemészedett hazugságnak deklarálja mindazt, a mit abban állítottunk megis beismeri, hogy Balazs madarasi neptanítót a közsegbol tavozásra szollította fel, azt mondja csupan azért, mert nevezett tanító egy ottani zsidóval véletlen szovaltaba eredt. Nem tetelezzük fel a katymari elöljáróságról, hogy egy embert csupan azért, mert egy másikkal összetűzött, egyszertlen a közsegbol kutasítson, foitassuk inkább, hogy ily drasztikus szerhez csak akkor nyul, ha egy ember a polgarok bekes egyetértését akarja megzavarni. Azert csodálkozunk, hogy az elöljáróság mintsem hogy a történeteket híven elmondana, inkább írtetne el a közönséggel, hogy hivatatás ily kevesse ismeri. Abból a mit az elöljáróság elmond, azt keil következtetnünk, hogy tudostonok a vaioi mondta el, mert talán csak nem képzelt a nemes elöljáróság, hogy találkozik ember, a ki azt elllusi, miszerint a zsidóság minden elfogadható ok nélkül csoportosul s követelje Balazs elavolttatását, melynek az elöljáróság eleget is tett. Azt azonban vege tudomásul a tettes elöljáróság, hogy a „Zombor es Vidéke” eppen nem teszi pusztá keutveleiből kozze az antisemitikus híreket s legkevesbe sem erzekonyek, de bizony feladatáva tettes: nyilvánosságra hozni minden antisemitikus botrányt, melyely annak elődozot penlengerre állítja, s az arra hivatott közegeket figyelemre teszi. De mi hírnékek egyáltalán semmi ragaimat nem találnak az elöljáróság ellen, s azért a heves kifakadást alig tudjuk megérteni.

lomásért folyamodtam. Kihalgatásra mentem s elváhatatlan barátom velem. Fájdalom ó ügyetlen volt.

Magam sem tudom, hogy történt, mert hiszen magának is elégé elfogult voltam, ó azonban elesett es sérülést szenvedett. Soha se tudta vegek kiheverni. Siettem őt fölemelni, úgy tetszett, mintha összezuzta volna magát s poros mindenütt. Kiporoltam gyengéden, megisztattam. A nagy ur, a kivel voltunk, úgy kacagott, hogy könybe lábadtak szemé, de az állomat nem kaptam meg. Kezietben haragudtam barátomra, de csakhamar megbékültem. Nem tudtam rá haragudni; mert talán magam voltam esenek oka. Aztán meg szánalmat éreztem iránta. Kart szenvedett s a szakértők, a kiket titkon megkerdeztek, kijelentettek, hogy a kart soha se fogja helyrepolni a világ vegek. O szegény mit sem sejtett az egészbol.

Még megkísérté, ha kiscit utaimon ragyogni es szagzani az örömtől, mint ismeretsegünk első napjaiban, de az már többé úgy nem sikerült neki. Tudtam, hogy kimenem kell.

Meg egy éven túl hurcoltunk így egymást. Időrol-dore kénszerítém, hogy egy-egy erősítő s fellrisztó kúrat tartson, de az valami keveset tudott használni.

Egy napon rettenetes zaporesó ért utoi bennünket. Az eső patakient hullított reánk s e mellett úgy üvöltött a szél, mintha meg lett volna babonáva.

En csak tartottam magam, de barátomnak fájdá-

lom rozslú ütött ki. Kétszer sodorta a hatalmas szél a földre, kétszer mentém meg s hazahoztam szerencsésen.

De dicsőségnek vege szakadt örökre. Mar csak nagyon ritkán kísérhetett, legfölebb ha nagyon sötét volt, vagy ha zart köcsiban ültünk. Rendkívüli mód erzekény lett az emberi tekintetek iránt. Azota igen sok dolog megvalozott. Kituno állomást kaptam, not is valasztottam, nem istenot, de egy bajos, kedves, jó s szelid lánykat, a ki hovanamább feleségemre lesz. Mellesleg megjegyezem, hogy nem szoké.

De már most régi barátom nem fog kíséerni. Szomorú tekintéttel öltött, nem illik egy vidám házassági unepelyhez. Úgy van, kettkön közt vege szakadt mindenek. Mit tegyek veled? Eldobjalak, avagy a „mit ugrasz” zsidót hívjam s daljalak neki ó hatosert.

Végre is valunk keil, s nekem okvetlenül yra van szükségem.

„Az ég szerelmeit — kiál fel ön szeretetemeit olvasnom, a ki oly nyajas s jó volt engem, idag követni, — az ég szerelmeit, csak nem loja barátját eidoibni, vagy eladni. Hiszen on egy barátar.”

„Bocsanat kedves nagysád, — de az, a kirol én beszélék, senki más, mint — az én ócska czilinderem!”

Elmebeteg Rudics Gergő zentai lakoson utóbbi időben öröngösi tünetek mutatkoztak, miért is a városi tanács intézkedett, hogy nevezett a budai kórházba szálltassék

Hírlök hogy Dobó és Saághy szinagzatok elszereztek volna Eperjesre s az itt megkötött szerződést — mivel színházunk csak jövő hó 15-én lehet kész — felbontják. Nem tudjuk mennyiben igaz e hír, de ha való volna, akkor a részvénytársaság igazgatóságának gondoskodni kellene arról, hogy a fölépült színház majd üresen ne álljon.

NOVELLA-TÁR.

Feneketlen örvény.

— Igaz történet. —
Írta: **ARÁNYI DEZSŐ.**
(Folytatás.)

Ismét következett 3 hét, melyet, leszámítva némi kellemetlenséget, boldognak nevezhetek. Egy alkalommal azt kériék tőlem: — Ugyan édesem, mikor is volt a te névnapod? — April 8-kán! miért? — Csakugy — eszembe jutott! Nem tudom miért? de ez a kérdés olyan megnevethetlen gyanút ébreszte fel bennem. „Miért kériék, hiszen már túl vagyunk rajta! Azonban nem tudván magamnak helyes feleletet adni, elfeledém.

Délután a színházal volt dolgom. A mint megyek, találkozom a levélhordóval.

- Nincs levelem?
- Nincs!
- Hát Ilka kisasszonynak?
- A rendes!

A rendes!!! Képzelhettek hány ezer gondolat cikázta át agyamat a pillanatban!

— Adjá ide, majd átadom neki!
Alig pillantottam rá, láttam a postabélyegen „Pécs.” A levélhordo meg azt mondja: — „A rendes.” — Eszerint még most is levelezek!

Rohantam hozzá!
Az lett a rendkívüli heves jelenetnek vége, hogy most már előttem, szemem láttára valóban szakított Bélával.

IX.

A nyári foidnyit Újvárt töltöttük el. Nagyon jól ment a társulatnak, de nekem kezdett a dolgom rosszul állani.

Az öreg Tölgyi azért haragudott rám, mert szerelmem miatt elhanyagoltam a társulat ügyeit, tehát neki kellett kényelmét feláldozva dolgozni. A társulat tagjai Ilkára haragudtak irtózatosa modora miatt, persze, hogy ez lassanként átment reám, mert énnekem kötelességem volt védelmezni.

Igaz, voltak édes percezem, boldog óráim, de igen csekély számban, hogy a folytonos zaklatottság és iszonyú féltékenységi kinokat elensúlyozzák, azonban épen elegendők arra nézve, hogy e nővel, e daemonnal szemben megszűnjem minden egyéb lenni, mint a mit ő akar.

Oly vaak voltam szerelmemben, oly gyáva eszköz a kezében, hogy a ki látta, nem csodálom, ha elfordult tőlem. A férfinak senki szerelméért sem szabad egyéni önállóságáról lemondania.

Ilka s az éjféta hölgyek általában ugy szokták, hogy minél hevesebben lép fel nálok a szenvedély, annál romamosabb kielégítést nyer a phisicában. — Vágyai kielégítettén, szenvedélye — miután nem nemes forrásból eredt — nem talál a kedvelt egyénen több szeretetméltságot és új tárgy után néz.

Az alkalom nem soká váratott magára. A környéken levő Agyalai pusztáról gyakran bejár a színházba egy fiatal ember. Egyike azon felelőzőmázott báboknak, kik a hölgyek nagy részénél majdnem a biztos siker tu datával szoktak fellépni. Csokrokot dobált Ilkának. Nem nyugodott, míg be nem mutatatta magát. E percztől fogva életem fel volt dúlva. E 19 éves fiuval szemben nem sem tehettem. Meg is mondtam neki, hogy:

— Lássá fiatal ember, ön tudtán kívül igen sok bajt okoz nekem. Ön nem szűnik meg Ilka körül ólálkodni, holott tudja, hogy nekem mennyasszonyom. Ön még gyermek, parajtra sem bízhatom. Jöjön eszéhez szíóik tehát, midon azt mondom, hogy vonjan vissza. A szegény hu tán meg is tette volna, ha Ilka nem boiandul utánam.

Akkor is mindig kértem, hogy s'olna más komolyan, szeret-e engem, vagy nem? de o — nagyon is jól ismerve szenvedélyemet — mindig talált kibávoit.

Nem tudom barátom, szerettel-e má, s óhó-e szerelmét félre- kinokát? Ha nem — ugy maodkozal, hogy tapasztalatom ez ifjótató érzélem ismeretével ne zandogoljak. — Istenem! mennyit szenvedtem ön öko- toberig, míg kiszakíthatam magamat azon körből, mely

ben lépten-nyomon üldözött Ilka hűtlenségének gyanuja. Játsszot velem az az ördögi nő, mint a csörgő kigyó pródájával.

Huszsor megszakítottam vele való viszonyomat, s o mindannyiszor ugy tudott kéri, hogy meghöcséjtöttem. Új szerződési helyünkre való elutazásunk előtti napon annyira ment szemtelenségében, hogy azt mondta: „Sze- melyesen menjem ám a vasuthoz (egy órányira volt) pod- gyászuunkat feladni, mert három órákor ugy is eljön hoz- zám Kálmán!”

Hát hallottátok? Tudja, hogy mennyire féltékeny vagyok, látja hogy kinomban már olyanná vált az arczom, mintha két hónapig betegesen fekdíttem volna és van ar- cza azt mondani: Te csak menj! mert várom azt, kítol legjobban féltesz!!!

X.

— Édes Rezső! En látom, hogy te egészen meghidegültél irántam, azt hívén, hogy én megcsaltalak. Való, hogy a tulságig boldoztam azzal a gyerekkel, de csak azért tettem, mert bosszantott, hogy maga még egy éretlen gyermektől is félt, annyira nem bízik bennem! Ilanem esküszöm minderre a mi szent, hogy a te jogaid csorbát nem szenvedtek s hogy lásd mennyire szeretlek s hogy csak a tied kívánok lenni, elhatároztam, hogy be nem várva míg okmányaink megérkeznek s míg a sok unalmas formalitáson keresztül esünk, veled megyek egy szobába lakni. A világ nem ítelhet el, mert hiszen rövid időn ugy is végbe megy esküvőnk, te pedig egészen ment leszed a féltékenységtől. Akarod-e, édes boldog- ságom?

Ugyan kériék édes barátom, ilyen dologra ki ne hitt volna? Ki tudna ellentállani ilyen érvelésnek? Be- leegyeztem. A ki nem bűnos, az doljon rám követ!

Azonban ne hidd, hogy boldog voltam. Sorsom volt e nő oldalánál egy pillanatnyi nyugalmat sem lehetni. Bár mennyi pénzt kerestem, az mind kevés volt. Minden emberi érzélem már kihaltván lelkéből, egyetlen vá- gyát a smukk, a gyémánt képezte.

Ha az aranyműves kirakata előtt haladtunk, azt mondta: „Látja, ha maga nem volna, ez a gyémánt gyűrű az enyém lehetne!!!”

Ha valamely színész nő virágot, tapsot kapott s o nem, otthon rendesen iszonyu heves kifakadások után azt mondá: Ez azért van, mert ön van oldalammal! és annyira féltékeny, hogy hozzám senki se járhat.

— De hát fogadjon Ilkám akit akar, hisz én nem gátolom!
— Majd boldog lesz valaki, nekem udvarolni, ha maga itt van! Menjén el, hagyjon magamra! s akkor tudom, hogy engem fognak szeretni!

Ilyeneket mondott nekem az én jövendőbeli nom! Azonban én türtem és bízam abban, hogy az idő végre is gyakorolni fogja jogát, majd megokosodik! Hi- szen én oly öszvösen hittem annak a csalfa tündérnek — a reménynek.

Ha esküvőnkét sürgettem, rendesen azt mondta: „Hiszen ugy is nod vagyok!” Istenem! hiszen lehetetlen mindazt lenni, a mi utalatossa tehető vala más előtt, csak én tudtam mindig szeretni és remélni. (Folyt. köv.)

Felelos szerkesztő:

MÜLLERGYULA.

Kiadók és lapulajdosok:

Nadasch, Muzsik és Partlics.

Az eredeti SINGER varrógépek

legújabb és legzsalósnabb szabad. keszűlékek és javításoknál vannak ellátva és a világban a legjobb s legártósabb varrógépek.

Ezek minden áremelés nélkül havi re- zettizetése árusítatnak és teljes kesz- ség nyújtatik.

Használati utasítás ingyen.

Minden másméretű varrógépek beszerelése. Alátértek és javítások olcsón.

Miről ismerhető meg, hogy az áru- sításra ajánlott

Singer varrógép

valódi eredeti gép felhagyó Singer Manufacturing Co., New-York (Amerika) egyik gyárában készült, vagy hogy az Németország vagy Ausztria valaha vagy későbbi Pósz kézműsténye.

mely utóirat gyenge minőségűt minden áron eladó!

hatlan pontosságát gondolat megalkotású alkotásokról, hogy eredeti SINGER varrógép egy utánoztó gép áll-e előtte, és a szabásművel nem bíró verőnek különösen a korszak kiadó jelszavát figyelve, ha károsíthat nem ábr.

I. Minden eredeti Singer varrógép a melléti kereskedelmi jegyet hordja egyik utóirat, az 1864 óta elismert gépek ezen jegyet még a két oldalán is jól láthatóan hordják.

II. Minden eredeti Singer varrógép kárján a teljes címet viseli: THE SINGER MANUFACTURING CO.

III. Minden eredeti Singer varrógép egy angol nyelvű okmányával (mely száma található, és a Singer Manufacturing Co. elnöktől, valamint a nyugati és közép-európai főpályoktól G. NEIDLINGER van aláírva.

G. Neidlinger Budapest, főut.

HIRDETÉSEK.

Van szerencsém a n. é. közönséggel tudatni, hogy rövid időre Szabadszállás Zomborba tettem át tartózkodási helyemet, hol

SZOBÁ - SÜRGÖNY

berendezésével foglalkozom,

s ilyen gyanánt ajánlom magam az intelligens közönség figyelmébe. — Nagy számban fölmutatható bizonyítványaim szerint már számos előkelő családnál készítettem szoba-sürgönyöket, melyek ugy használhatóság mint olcsóság tekintetében közelsmerést vívtak ki.

Varrógépek javítása bármily rend- szerűek is elfogadhatnak s lelkiis- meretesen teljesítetnek.

Közelebbi értesítést nyujt

tisztelettel

Katerschafka Lipót,
szoba-sürgöny berendező.

ezid. Zomborban Zrinyi-utca INOTAY katonai szabómester urnál.

Uri és női

CZIPÓ-ÜZLET.

CSELYUSZKA ANTAL

uri és női cipésez

Zomborban főutca, Bugarszky-fele házban elvállal vidéki vagy helybeli mindennemű

férfi-, női- s gyermekcipő

megrendeléseket beküldött mérték szerint pontosan és gyorsan.

Tudatja a n. é. közönséggel, hogy raklártaí tetemesen megna- gyobbította s minden minőségben a legolcsóbb árak mellett szolgál tisztelt veivőinek.

6-2

Czipőjavítások is elvállalhatók.

Ruhákat

czipőket,

fehértéműeket,

uj vagy ócska

butorokat,

valamint

szijazatokat

a legmagasabb árak mellett megvásárol

Strohlblum H. özv.

a városház épületében

Nikolicus István fűszerkereskedése mellett Zomborban.